

✓

Den Retfærdiges Hustru

Folkekomedie i 3 Akter,
50 Afdelinger

Isenesat af
A. W. SANDBERG

Personerne:

Stein, Dommer.....Hr. Gunnar Tolnæs
Yelva, hans HustruFru Else Frölich
Find, Fængselslæge...Hr. Philip Bech
Olof, Yelvas Søn.....Hr. Arne Weel
Rache.....Hr. Lauritz Olsen

OPTAGET AF
NORDISK FILMS Co.

1577

Selvom vi uvilkaarlig straks standser ved Navnet **Gunnar Tolnæs**, som vi nu kender og værdsætter, kan vi ikke undlade baade at nævne **Else Frölich**, hvis smukke og noble Spil vi tit har beundret, og **Arne Weel**, som faar mere og mere Tag i os, fordi hans Kunst er lige saa ægte, som hans Ungdom er betagende og hans Talent uomtvisteligt!

AFDELINGERNE:

1. I Forhørslokalet.	24 Lægens skæbnsvangre Raad.
2. Raches Paastand tages ikke til Følge	25. Løgner!
3. I Steins Hjem.	26. Rache paa Vej til Amerika.
4. Husets Ven, Fængselslægen Dr. Find, er indbudt til Middag.	27. Bortvist fra Hjemmet.
5. „Var Raches Sag ikke tvivlsom?“	28. Tolv Aar senere.
6. Den Forbrydelse, Rache er anklaget for.	29. Brevet til Dommeren.
7. Saa at sige grebet paa fersk Gerning.	30. Yelvas Børnehjem.
8. Dr. Finds Forsvar for Steins Retfærdighed.	31. Olof ankommer til Steins Hjem.
9. 1 Aar senere i Fængslet hos Rache.	32. „Vis den Dreng ud. Han har intet her at gøre!“
10. To gode Venner.	33. Den støkkels, sultne Fyr.
11. Rache fortæller sin sorgelige Oplevelse.	34. Duernes Mad!
12. Medfængens Tilstaaelse.	35. Tyv — af Sult.
13. Der optages nye Forhør i Sagen.	36. Foran Dommeren.
14. Friidun len!	37. „Maa jeg ikke tage ham ude for og give ham lidt at styrke sig paa?“
15. „Erstatning — nej, jeg tager selv min Hævn!“	38. Fængselslægen hentes.
16. Nogle Dage senere.	39. „Jeg er Søn af Dommer Stein . . .“
17. I Parken.	40. Beretningen til Yelva.
18. De letsindlige Barnepiger.	41. Hos Stein.
19. Den frygtelige Ulykke.	42. „I ti Aar har jeg baaret paa en Hemmelighed . . .“
20. Rache forsvinder med Barnet.	43. Ofret Lykke.
21. Dommer Stein paa Gerningsstedet.	44. „Det var mig, der raadede hende!“
22. Sorgen over Barnet truer med at bære vekk Dommeren hans Forstand.	45. En farlig Vending i Patientens Tilstand.
23. „Er der slet ingen Mulighed for at redde ham?“	46. „Din Søn har rimeligvis kun kort Tid tilbage at leve i . . .“
	47. Yelva hentes.
	48. Ved Sønnens Sygeleje.
	49. „Krisen er overstaet.“
	50. Lykken generobret.

Folkekomedien har sit store Publikum, fordi den paa sin egne Maade fortæller os en af disse Livets Hændelser, som vi allesammen forstaar, fordi vi selv har oplevet den, hørt om den eller i vor Fantasi selv opstillet dens Problem. „Den Retfærdiges Hustru“ er netop en saadan Skildring — malende og fængselsende, rørende og smuk! Denne Film vil underholde, thi dens Stof er righoldigt, og dens Emne saa naturligt og ligefremt!

Den Retfærdiges Hustru.

IVAN RACHE er stævnet for Retten som sigtet for at have begaaet Indbrud i en Juvelérbutik. Han nægter sig skyldig, men alt tyder paa, at han er bleven grebet paa fersk Gerning, idet han, da han blev anholdt, stod udenfor Juvelérbutikken med de stjaalne Smykker mellem sine Hænder. — Bag Skranken sidder den for sin Retfærdighed, men ogsaa for sin Strenghed bekendte Dommer Stein. Han fæster ikke Lid til den Anklagedes Forklaring og dømmer ham til 3 Aars Fængsel.

Stein er gift, og hans største Glæde er hans Hustru Yelva og deres lille Søn. Hans mest trofaste Ven er Fængslets Læge, Dr. Find, der er en hyppig og kærkommen Gæst i Steins Hjem.

Et Aars Tid efter, at Rache er kommen i Fængsel, sidder han en Dag sammen med en Del andre Fanger i Arbejdsstuen. Han er i ivrig Samtale med en gammel Fange, der i et Anfald af Aabenhjertighed fortæller, at det i Virkeligheden er ham, der har begaaet Indbrudet i Juvelérbutikken. Rache beder og besværges ham om at tilstaa sin Skyld, saa Rache kan faa sin Frihed igen, men den anden vil ikke, han ønsker ikke sin Straf forlænget. I Ophidselse knytter Rache Haanden mod den gamle Fange, der viger tilbage for Slaget. Derved snubler han, en Ma-

skine rammer ham i Hovedet og kvæster ham dødeligt. Paa sit Dødsleje bekender han, at han er skyldig i det Tyveri, Rache er dømt for. Der optages nu ny Forhør i Sagen, og Rache frifindes. Ved Løsladelsen tilbyder Dommer Stein ham en Erstatning, men Rache afslaa den, Penge erstatter ikke den Vanære, der er tilføjet ham. Han ønsker ikke Erstatning, men Hævn, og Retten til at hævne sig tager han sig selv.

I nogle Dage stiller Rache sig paa Vagt uden for Steins Villa, og en Middag, da Barnepigen kører alene ud med den lille Olof, følger han efter hende. I et Anlæg møder hun nogle Veninder, og uden at tænke paa Barnet, spadserer hun hen ad Vejen og lader Vognen staa. — Endelig er her en Lejlighed for Rache til at hævne sig paa Stein. Hurtigt stjæler han Barnet ud af Vognen, skubber Vognen i Vandet og iler bort med sit Bytte. Nogle Dage efter rejser han til Amerika med lille Olof Stein.

Da Barnepigen opdager, at Barnet er væk, iler hun hjem, og sønderknust over sin Uagtsomhed fortæller hun, hvad der er passeret. Stein farer op; hans Barn borte! Druknet! Han vil aldrig faa det at se! Han skynder sig af Sted, han maa og skal finde det eneste Væsen, der har virkelig Værdi for ham, Paa det Sted, hvor Rache har kastet Barnevognen i Vandet, styrter Stein sig ud, besat af den Tanke enten at finde Barnet eller dø med det. Det lykkes dog tilfældige Tilstedeværende at hindre ham i hans

Forehavende, og syg paa Legeme og Sjæl bringes han til sit Hjem.

Sorgen over Barnet truer med at berøve ham Forstanden. Dr. Find tilser ham og er meget betænkelig. Men Yelva, der ikke kan udholde at se sin Mand lide saa frygteligt, spørger Dr. Find, om intet kan redde hendes Mands Liv. Han ryster først paa Hovedet, men siger derefter: „Jo, hvis De vil ofre Deres eget Liv for hans. Lyv og sig til ham, at han ikke er Fader til Deres Barn.“

Yelva ser et Øjeblik paa Find, hun kan ikke rigtig fatte hans Mening, men saa gaar Betydningen af hans Ord op for hende, og hun tager uden Nølen sin Beslutning. Da Dr. Find er gaaet, lister hun sig atter ind til sin Mand, hun sætter sig paa Sengekanten, klapper ham over Haaret, hun ved nøjagtig, hvor stort det Offer er, hun staar i Begreb med at bringe, men hun har kun Tanke for at redde det Menneske, hun elsker højest af alle. Og da Stein slaar Øjnene op, lægger hun hans Hoved ind til sit Bryst og hvisker til ham, at den lille Olof ikke er hans Barn. Forvildet stirrer han paa hende, og hun gentager: „Det er sandt, hvad jeg siger, du er ikke Fader til lille Olof.“ — Det gaar, som Dr. Find har forudset: Yelvas Tilstaaelse dræber hans Kærlighed til Barnet, og samtidig vaagner hans Forstand. Men med Had og Foragt betragter han nu sin Hustru. Han jager hende ud af sit Hus og forbyder hende nogensinde igen at vise sig for hans Øjne.

Fra den Dag blev Dommerens Sind haardt og inde-sluttet, og ingen turde nærme sig den strenge Mand.

Men Yelva opretter et Hjem for forældrelose Børn, og det er hendes Trøst i al hendes haabløse Sorg, at hun saaledes kan virke til Gavn for Samfundet.

Tolv Aar gaar, og Rache, der har maattet slide og slæbe for at leve, ligger paa sit yderste. Olof Stein sidder ved sin Plejefaders Dødsleje og nedskriver, hvad Rache dikterer ham. Det er et Brev til Dommer Stein; nu da Rache skal dø, sender han Olof tilbage til sin Fader. Han ved, at hans Hævn har ramt Dommeren haardt, og det har skaffet hans hævnerrige Sind Ro. — —

Da Rache har lukket sine Øjne, rejser Olof. Han kommer til den By, hvor hans Fader bor og opsøger ham straks. Steins Husholderske viser ham ind. Streng og alvorlig tager Stein mod den indtrædende Dreng, der paa sin kejtede Maade afleverer sit Brev, Rache paa sit Dødsleje har dikteret ham.

Stein læser det og gribes saa af et frygteligt Raseri ved at se denne fattigklædte Fyr, der kommer til ham som en uhyggelig Mindelse om den Fortid, han har gjort alt for at glemme. Koldt og ubarmhjertigt viser han Drengen bort.

Stakkels lille Olof. Han ejer ikke en Øre og har ingen Steder at gaa hen. Han driver hen ad Gaden uden Maal. Sult og Tørst plager ham. I et Anlæg sidder en Mand og

fodrer nogle Duer, han lægger nogle Brødstumper til Fuglene og gaar. Hurtig som Lynet farer Olof til og kaster sig over de fattige Smuler. Manden ser det og jager ham bort. Sulten truer med at overmande den lille Fyr, og da han kommer forbi en Grønhandel, udenfor hvi ken en Del Æbler er udstill-t, kan han ikke modstaa Fristelsen, men stjæler nogle Stykker og løber sin Vej, men han bliver snart indhentet. Han bliver slæbt paa Politistationen. Tilfældet vil, at det er Stein, der skal afhøre den lille Tyv, men Olof kan ikke mere holde sig oppe, og af Sult falder han bevimet om. Et Par Betjente bærer ham ud, og da han kommer til sig selv, vil de give ham lidt at spise — men for sent. Drengen bukker under for Udmattelsen. Han bliver indlagt paa Hospitalet, og Fængselslægen Dr. Find øjeblikkelig tilkaldt. I et Øjeblik, hvor Drengen er ved sin Bevidsthed, spørger Dr. Find ham, hvem han er, og Olof, der har fattet Tillid til ham, fortæller, at han er en Søn af Dommer Stein, og at han er blevet vist bort fra hans Hus. Han besvimer atter, og Dr. Find giver Sygeplejersken Ordre til at vaage omhyggeligt over ham. Hvis en Krise skulde indtræde, maa hun straks telefonere efter ham. Han begiver sig uopholdelig til Dommer Stein, hvem han fortæller, at det var ham, der for 12 Aar siden raadete Yelva til at lyve og fortælle, at Olof ikke var Steins Søn, og at det skete alt sammen for at redde et Menneskeliv fra at gaa til Grunde. Stein vil først ikke tro, hvad han hører,

men den rene og klare Sandhed staar at læse i Finds Ansigt, og Stein maa overgive sig. Telefonen ringer, det er Bud fra Hospitalet, Olofs Tilstand har forværret sig. Og Find meddeler Stein, at hvis han endnu engang ønsker at se sin Søn levende, maa han gaa hen paa Hospitalet, men først vil han, at Stein skal gaa til Yelva, de bør være sammen hos deres Barn. Stein adlyder, opsøger Yelva og beder hende om Tilgivelse for sin Haardhed, han ved nu, at han har gjort hende bitter Uret.

Sammen gaar de hen til Hospitalet, hvor de modtager det glædelige Budskab, at Krisen er overstaaet. Og her, hvor Døden for lidt siden truede, forenes nu tre Mennesker i Kærlighed og Lykke. — —

Men fra den Dag dømte Dommer Stein aldrig mere.

A/S „FOTORAMA“ ejer
Filmen, saavel som dens
Plakat- og Program-
tekst o. a. Hgn. Matert-
ale, med absolut Eneret.

Ved Misbrug vil der bli-
ve nedlagt Forbud og
Erstatningskrav gjort
gældende mod Vedkom-
mende. 12/32/32/32/32/